

References

1. Ellen Goldman As Others See Us: Body Movement and the Art of Successful Communication. Publisher: Routledge. Place of publication: New York. - 2004.- P. 3-50.
2. W.Somerset Maugham Rain. Publisher: Progress. Moscow. – 1981.-P. 28
3. Jeanne Segal, Ph.D., Melinda Smith, M.A., Greg Boose, and Jaelline Jaffe, Ph.D. Nonverbal Communication. April 2016.

Птушка А.С.

Особливості переглядового та пошукового читання

Харківський національний автомобільно-дорожній університет, Харків

Читання є одним з найважливіших засобів залучення інформації і в житті сучасної освіченої людини займає велике місце. Для ефективної організації навчання необхідно дослідити природу читання, проаналізувати шляхи формування механізму читання на іноземній мові, вивчити види читання та існуючі підходи до навчання видів читання.

Існує поширена класифікація читання, запропонована Ф. Грелет [1], де виділяються такі види читання, як вивчаюче, ознайомлювальне, переглядове і пошукове читання, де вивчаюче читання – (study reading) – це повільний вид читання, метою якого є повне (100% інформація) розуміння змісту тексту. Швидкість не є істотним критерієм, але бажано не менше 50-60 слів в хвилину. Ознайомлювальне читання (normal fast reading/average reading/survey reading). Це, наприклад, читання художньої літератури. Мета – ознайомлення з основним змістом тексту, повнота розуміння складає близько 75% (main ideas and supporting details). Швидкий вид читання, швидкість не менше 180-200 слів в хвилину (для англійської мови).

Переглядове читання (skimming) має на меті перегляд тексту з метою визначити, які питання в ньому піднімаються. Повнота розуміння невелика, швидкість близько 500 слів в хвилину. Пошукове читання (search reading) – пошук інформації про яку відомо, що вона в тексті має місце. Швидкість – більше 300 слів за хвилину.

Розглянемо найбільш популярні види читання серед студентів, такі як пошукове і переглядове читання. Пошукове читання має на меті пошук конкретної інформації, а переглядове читання передбачає, що при збіглому перегляді тексту, можна з'ясувати, чи містить цей текст яку-небудь корисну читачеві інформацію [2].

Пошукове читання – це підхід до читання, який спрямований на пошук конкретної інформації в тексті для відповіді на питання або задачу. До його основних особливостей включають цільове спрямування, де пошукове читання має конкретну мету – знайти певну інформацію. Читач звертає увагу на ключові слова та фрази, які пов'язані з запитом або завданням; пошукові навички, а саме читач використовує навички пошуку, такі як сканування тексту, визначення ключових слів, використання індексу, заголовків та підзаголовків, щоб швидко знайти потрібну інформацію; ефективність, де головною метою пошукового читання є ефективно та швидко знаходження відповідей на запитання чи вирішення завдання. Читач не зволікає на докладний розгляд тексту, якщо він не має відношення до поставленої задачі; вибіркоче читання, де під час пошукового читання читач може зосереджувати увагу тільки на тих частинах тексту, які містять необхідну інформацію, і ігнорувати інше; використання допоміжних засобів, тут пошукове читання може включати в себе використання допоміжних засобів, таких як підкреслення, позначки, замітки, щоб виділити ключову інформацію; задачі та питання, де пошукове читання часто використовується для відповіді на питання або вирішення завдань. Читач активно шукає інформацію, яка може відповісти на питання чи

допомогти розв'язати проблему; відсутність глибокого аналізу, до цього пункту треба звернути головну увагу під час пошукового читання, бо увага зосереджена на пошуку та знаходженні інформації, а не на глибокому аналізі тексту чи розумінні його контексту.

Пошукове читання є корисним інструментом для розв'язання конкретних завдань і пошуку інформації в тексті, але, як правило, воно не передбачає глибокого розуміння тексту в цілому.

При пошуковому читанні текст прочитується з метою знаходження відносно невеликої кількості інформації для наступного її використання в певній меті. Це може бути дата, час, години роботи, імена і назви, або більш розгорнута інформація у вигляді опису, аргументації, судження. При переглядовому читанні читач збирає інформацію про корисність тексту, про те, чи знадобиться йому ця інформація для використання надалі. Для цього досить познайомитися із структурою тексту, прочитати заголовки і підзаголовки, окремі абзаци. Цей вид читання має на увазі пошук конкретних ключових слів і знаходження по них тієї частини тексту, де знаходиться необхідна інформація. Читання ж усього тексту – зайва витрата часу. Тому при навчанні цьому виду читання також потрібне строге обмеження часу для виконання завдання [3].

Переглядове читання – це спосіб читання, який спрямований на швидкий та поверхневий огляд тексту, щоб отримати загальне уявлення про його зміст [1]. Цей підхід відрізняється від глибокого читання, де читач більш уважно досліджує текст, зосереджуючись на деталях та розумінні кожного слова чи речення. Основні особливості переглядового читання включають наступні пункти: швидкість, так як під час переглядового читання акцент робиться на швидкості. Це дає змогу пройти текст швидко, не витрачаючи час на кожне слово чи речення; сканування, тут читач швидко проглядає текст, шукаючи ключові інформаційні слова, фрази, заголовки та підзаголовки. Це допомагає зорієнтуватися в змісті тексту та

визначити, чи він вартий подальшого уважного читання; загальне уявлення, де метою переглядового читання є отримання загального уявлення про зміст тексту. Читач не занадто глибоко вдається в деталі та не розглядає текст критично; відбір інформації, де після перегляду тексту можна визначити, яка частина тексту має найбільший інтерес або релевантність. Це допомагає ефективно визначити, які частини тексту варто читати більш докладно; використання допоміжних засобів, де під час переглядового читання можна користуватися допоміжними засобами, такими як швидкий перегляд або підкреслювання тексту, щоб виділити ключові моменти; відсутність глибокого аналізу, де під час переглядового читання не проводиться глибокого аналізу тексту або ретельного розуміння його контексту. В основному звертається увага на загальний зміст.

Переглядове читання може бути корисним інструментом для ефективного просування через великі обсяги тексту та швидкого визначення релевантності, але важливо розуміти, що воно не замінює глибокого аналізу тексту в разі потреби в глибшому розумінні та оцінці.

Важливо розуміти, що переглядове та пошукове читання можуть бути ефективними, але вони не завжди взаємовиключають один одного. Часто комбінування цих підходів може бути найбільш оптимальним способом роботи з текстами, в залежності від мети і завдання.

Таким чином, вибір типу читання залежить від його мети або суті завдання. Іноді важливо знайти конкретну інформацію в тексті, в інших випадках – зрозуміти суть, найосновніше, в третіх – познайомитися з текстом, його деталями, а в четвертих – читати англomовний текст для вивчення самої мови.

Література:

1. Grellet F. *Developing Reading Skills*. Cambridge, 1981. 237 p.
2. Williams E. *Reading in the Language Classroom*. Oxford, 1984. 113 p.

3. Brown G. Teaching by Principles. An Interactive Approach to Language Pedagogy. New Jersey, 1994. 467 p.

Рачковський О.В.

Аналіз і дослідження порівнянь як одного з видів мовної гри

Харківський національний університет міського господарства

ім. О.М. Бекетова

Мовну гру в розмовній мові можна розглядати як реалізацію поетичної функції мови. Граючи, той, що говорить, звертає велику увагу на форму мови. А спрямованість на повідомлення як таке і є характерна риса поетичної функції мови. Таким чином, ігрова функція мови - це один із особливих видів поетичної функції. Однак, спірним є питання про те, чи властивий для звичайної людської мови естетичний початок.

Вважається, що звичайна людина нерідко відчуває свідому чи несвідому потребу не тільки повідомити щось, не тільки використовувати мову в утилітарних цілях, але і випробувати самому і викликати у співрозмовника естетичне почуття самою формою мови. Найчастіше це почуття реалізується у вигляді установки на комічний ефект. Жартувати, іронізувати, прагнути викликати посмішку або сміх співрозмовника прийнято в невимушеній мові. Саме так проявляється установка на творчість, на естетичний ефект в розмовній мові. Розмовну мову можна розділити на дві сфери: сферу жартівливій тональності і сферу серйозної тональності.

У сучасній розмовній мові випадки, коли той, який говорить, свідомо реалізує установку на комічний ефект не рідкісні. Доказом цього є інформативна порожнеча такої промови, а свідченням свідомої установки на незвичайну форму - особливі просодичні показники: інтонаційне